

Četvrtak, 15.09.2011.g.

Evo prošlo je nekoliko dana kako nisam ništa upisao u svoj duhovni dnevnik. A imao sam puno toga u mislima. Svakodnevno. Ali nisam radi događaja koji su se događali u zadnjih 10-tak dana. JER VELIKA JE SLAVA I LJUBAV BOŽJA. I stvarno ne znam da li se u svim tim događajima više proslavila SLAVA BOŽJA ILI LJUBAV BOŽJA.

Na početku tjedna htio sam pisati o LJUBAVI. I to ne radi nekog čovjeka ili žene ili neke njihove ljubavi, nego radi jedne male, obične kujice Nere. Pasmine "maltezer". I ta kujica je već tri godine dio mojeg doma i moje obitelji. Stvorenje koje je Gospodin sigurno poslao na ovaj svijet i u našu obitelj da nas razveseljava i uljepšava nam svakodnevni život. To milo stvorenje nikada nije nikoga ugrizlo niti lajalo na nekoga s tom namjerom. Uvijek je svakoga htjela polizati, sa svakim, pa i s onim koga je prvi put vidjela, htjela se poigrati. Voljela se maziti a kada si samo malo podviknuo na nju odmah ti je počela puzati oko nogu strašljivo te gledajući. I uvijek i uvijek ti je doskakutala do nogu veselo mašući repom i vjerno te gledajući što ćeš joj reći.

To malo stvorenje toliko je radosti donosilo mojoj supruzi koja je skoro godinu dana bila sam s njom u kući. Ja sam bio u zatvoru a djeca na studiju u Zagrebu. A supruga se za sve nas brinula. I još hodala na posao i brinula se o kući. **I jedino ju je ta mala kujica uvijek raspoložila.**

I mene. Kada sam dolazio iz zatvora na vikende, uvijek me dočekala na vratima i počela skakati po meni. Pa smo se valjali po podu a da me supruga još nije uspjela ni zagrliti.

Djeca su ju obožavala, spavala je kraj njihovih nogu kada su učili ili gledali televizor. Htjela je k njima u krevet, pod noge, kako bi spavala s njima.

Jednostavno, postala je i bila dio naše obitelji i naših života, što god da to nekome znači.

A prije tjedan dana, prošli tjedan, supruga je primijetila da kujica nekako šepa na jednu nogu. Ne stalno nego onako privremeno. Pa ju je svu pregledala ali nije ništa našla. Kako joj je kroz vikend bilo još gore, odlučili smo da ju u ponedjeljak ujutro vodimo u drugi grad veterinaru za liječenje kućnih ljubimaca.

Tako je i bilo. Usput sam ja mislio kako ću stići na jutarnju misu u tom gradu, dok supruga obavi pregled. No, trebao sam supruzi nešto kupiti i donijeti dok ona bude čekala pregled. I taman bih možda malo zakasnio na misu. Kada sam to učinio, supruga je već bilo unutra sa kujicom na pregledu. A ja sam zaključio da sada više ne stignem na tu jutarnju misu nego da ću ići navečer a da ću sada pričekati suprugu.

Ali, Gospodin se uvijek pobrine da onaj koji to želi **UVIJEK DOĐE K NJEMU NA SASTANAK**. I dok sam čekao vani u autu, prišao mi je veterinarski tehničar i rekao da mogu nekud na kavu ili nešto obaviti, ako imam, jer će kujica dobiti infuziju, što će trajati i do 45 minuta. Super, mislio sam si, evo kako Gospodin sve posloži. Obavit ćemo i pregled i ja još stignem na misu da ne moram navečer juriti s posla kojeg radim. **Baš sam onako radostan zahvalio Gospodinu.**

No, kada sam došao natrag, još sam morao čekati suprugu. Kada je izašla, noseći kujicu, i ušla u auto, ništa me nije navodilo da bi sa kujicom trebalo biti nešto teško. Tek nakon nekoliko minuta supruga progovori i kaže da je s kujicom jako loše i da će ju možda trebati uspavati. I krenu joj suze.

Meni ništa nije bilo jasno da kako to. Koje sada uspavlivanje!? I supruga ispriča da je veterinar slikao rendgenski kujicu te je utvrdio da na dijelu kičme ima neko oštećenje, da vjerojatno to oštećenje pritišće leđnu moždinu, da se vide neke degenerativne promjene i da će kujica sada biti sve lošije i lošije, da neće uopće moći hodati, itd. Jasno, i ja sam se onda uozbiljio i postalo

mi je teško. No, kazala je supruga, veterinar je rekao da se čujemo popodne pa ćemo vidjeti kakvo će biti stanje. Ako joj se poboljša onda postoje neke šanse da ostane na životu. No, ako joj se stanje pogorša, tada će se ona samo mučiti, bez nade da će joj biti bolje. I da onda neka dođemo sutra s njom na kontrolu s odlukom što ćemo dalje učiniti. Još je veterinar rekao da u Zagrebu postoji Veterinarski institut pri Veterinarskom fakultetu gdje imaju bolje uređaje za snimanje, da se mogu obaviti dodatne pretrage pa čak se vrše i operacije. Te da možemo otići s njom i tamo ali da, s obzirom na oštećenje nema baš previše šansi da se nešto može učiniti. Da to oštećenje može biti od bilo čega pa čak i nasljedno. Još je na kraju rekao da ti pregledi u Zagrebu koštaju dosta novaca, pogotovo operacija, jer se to sve plaća, nema tu nikakvog osiguranja koje bi to pokrivalo.

Slušajući suprugu, meni je kroz glavu "projurilo" stotine misli o maloj kujici Neri koja nam je toliko lijepih stvari učinila u životu. ONA JE BILA SAMA RADOST NAŠE OBITELJI KOJE JE U ZADNJIH NEKOLIKO GODINA PROLAZILA TEŠKE TRENUTKE. OBITELJ KOJA SE SKORO RASPALA, JA U ZATVORU, DJECA NA STUDIJU GDJE JE SVAKI "PAO" JEDNU GODINU, SUPRUGA KOJA JE SVE TO PREKO SEBE I U SEBI NOSILA, MATERIJALNI PROBLEMI I PROBLEMI SA POSLOM, ITD.

A NERA JE U SVAKOM TRENUTKU BILA RADOST, POGOTOVO SUPRUGINA, KOJA JU JE I ŽELJELA NEKOLIKO GODINA I DOVELA U NAŠU OBITELJ.

I tako se mi vozimo kući a ja šutim i vozim. I PLAČEM (i sada plačem kada se sjetim tih trenutaka).

I RAZMIŠLJAO SAM SI KAKO JE TA MALA KUJICA NERA OD 5 KG BILA OGLEDALO KAKO BI SE MI LJUDI TREBALI PONAŠATI JEDAN PREMA DRUGOME.

BEZ MRŽNJE, BEZ SRDŽBE. UVIJEK SPREMNI NA PRAŠTANJE, UVIJEK VOLJETI SVAKOGA OKO SEBE PA DA TE NE ZNAM KAKO POVRIJEDIO. UVIJEK SE SVEMU VESELITI I ČINITI DRUGIMA RADOST. UZIMATI ŽIVOT KAKO TI DOLAZI. JESTI I PITI KADA SI GLADAN I ŽEDAN. SPAVATI, RADITI, ODMARATI SE, IGRATI SE I SVE DRUGO ŠTO KROZ DAN DOĐE NEKIM SVOJIM REDOM. I SVE TO SA GOSPODINOM U SRCU I DUŠI I MISLIMA.

JEDINO ŠTO TA KUJICA NIJE IMALA BIO JE GOSPODIN. ALI SAM GA ZATO JA IMAO.

I, ČIM SMO DOŠLI DOMA, JA SAM OTIŠAO U SOBU I SJEAO PRED SVIM ONIM SLIKAMA SVETOG TROJSTVA, RASPETIM GOSPODINOM, BLAŽENOM DJEVICOM MARIJOM, SLIKAMA SVETACA, BLAŽENIKA, ANĐELA I ARKANĐELA, I POČEO RAZMIŠLJATI. "BOŽE MOJ, ŠTO SVE OVO TEBA ZNAČITI? KAKOVE MI ZNAKOVE ŠALJEŠ GOSPODINE? ZAR SAMO TAKO ŽELIŠ DA TA MALA KUJICA, KOJU SI NAM POSLAO DA NAS U JEDNOM DIJELU NAŠIH ŽIVOTA VESELI, ODE OD NAS, DA UGINE?"

I KLEKNUO SAM PRED RASPETOG GOSPODINA. A NISAM ZNAO ŠTO DA GA MOLIM. ČAK SE NISAM NI KLEKNUO S NAMJEROM DA GA MOLIM DA OZDRAVI KUJICU JER SAM NEKAKO OSJEĆAO DA TO NIJE MOLITVA KOJU BIH JA TREBAO UPUTITI SVOJEM GOSPODINU U OVOM SLUČAJU. I DOK SAM SI KLEČAO UPUTIO SAM KRATKU MOLITVU GOSPODINU, ZAHVALIO SAM MU ZA SVE RADOSTI KOJE JE MENI I MOJOJ OBITELJI DAO PREKO TE MALE KUJICE, ZAHVALIO SAM MU NA NJOJ I PREPUSTIO MU DALJE DA NEKA BUDE VOLJA NJEGOVA.

A NEKAKO SAM OSJEĆAO, ZATO NISAM SVOJEM GOSPODINU NITI UPUTIO DIREKTNE MOLITVE DA OZDRAVI KUJICU, DA NEMAM SADA JA TU ŠTO POSEBNO MOLITI GOSPODINA ZA MALU KUJICU. DA JE TO SADA TAKO KAKO JE.

Popodne nije bilo nikakvih pomaka na bolje nego je bilo još i gore. Supruga se čula telefonom s veterinarom koji joj je rekao da ćemo još vidjeti do drugog dana pa onda neka dođemo k njemu s odlukom.

Drugo jutro kujici je bilo još i gore. Supruga je plakala cijelu noć. Ona je već u sebi donijela odluku, gledajući kako se muči, da ju ne treba dalje mučiti. A potrošiti dosta novaca na odlazak u Zagreb bez ikakve realne nade da ćemo ju izliječiti nije smatrala opravdanim, s obzirom da nam novac treba, ja još ne privređujem, djeca na studiju...

Tako gledajući, tome nisam imao što posebno dodati. **NO, JA SAM IMAO SVOJEG GOSPODINA STALNO U MISLIMA.** |

NEKAKO NISAM MOGAO PRIHVATITI TO DA BI GOSPODIN SADA U OVOM TRENUTKU HTIO DA JA DADNEM UBITI TO STVORENJE KOJE MI JE ON POSLAO DA ME RAZVESALJAVA U TEŠKIM TRENUCIMA. ŠTO JE NAJBITNIJE, I U OVIM TEŠKIM TRENUCIMA, KADA JE TO STVORENJE BILO NEMOĆNO I BOLESNO, ONO JE NAS RAZVESELJAVALO NA NEKI NAČIN. TOLIKO SUZA A TOLIKO PREKRASNIH MISLI I SJEĆANJA NA RADOSTI KOJE NAM JE DONIJELA.

NIJE MI TU NEŠTO "ŠTIMALO". I ODLUČIO SAM U SEBI, SUPRUZI NISAM NIŠTA GOVORIO, DA SE JA NEĆU SLOŽITI S TIM DA SE KUJICA ODMAH USPAVA. PA ZASLUŽILA JE VALJDA, ZA SVE TE SILNE RADOSTI KOJE NAM JE DALA, DA SE SADA MALO O NJOJ BRINEMO, ONAKO NEMOĆNOJ I NEPOKRETNOSTI! PA NAJLAKŠE JU JE USPAVATI! **A GDJE JE TU BOŽJA VOLJA, ONOGA KOJI JE SVE STVORIO S NEKIM RAZLOGOM? JA NIKAKO NISAM MOGAO ZAKLJUČITI DA JE GOSPODINOVA VOLJA DA SE TA MALA KUJICA SADA DADNE USPAVATI!**

PA SAM STALNO RAZMIŠLJAO O TOME KOLIKO SE PROTIVIM UBOJSTVIMA KOJE ČINIMO MI LJUDI, ABORTUS I EUTANAZIJA. MI LJUDI, JEDNI DRUGIMA, POD KRINKOM NEKE SAMILOSTI! MA KOJE SAMILOSTI, SAMO ČISTA NAŠA KOMOCIJA! OTKUDA NAM PRAVO DA MIJENJAMO BOŽJU VOLJU ZA NAS! OTKUDA NAM PRAVO DA JU NE PRIHVATIMO A S DRUGE STRANE BI HTJELI DA NAM BUDE DOBRO U ŽIVOTU!

I tako smo, svatko u svojim mislima, supruga i ja došli drugo jutro do veterinara. I kaže mi supruga, koja cijelu noć nije spavala i koja je cijelu noć plakala opraštajući se od kujice, da hoće da ja idem s njom unutra, da sve čujem i da ona sama to neće moći. Mislila je na donošenje odluke da se kujicu uspava. **TOLIKO JE BILA ZA NJU VEZANA.** To nije bilo dobro, to nije bilo po Božjem, to je bila **NAVEZANOST** koja u takvim slučajevima djeluje kao neko opojno sredstvo da čovjek ne može donositi ispravne odluke.

A ja još ni u tim trenucima nisam znao što ću i kako reći ali sam bio odlučio da kujica taj dan neće biti uspavana. **I stalno sam se pitao da li smo mi sve učinili.** Da li Gospodin još što od mene očekuje da učinim. Stalno sam tu misao "imao u glavi". I da ćemo se još koji dan mi o njoj brinuti. A NEKA ONDA GOSPODIN UČINI KAKO JE NJEGOVA VOLJA.

I onda, kada smo došli unutra, kada nam je veterinarka još jedanput ukazala i objasnila njezino stanje, ja sam vidio sliku kičme od kujice na monitoru. I upitam veterinarku da li je po njezinom mišljenju jedini problem kujičinog stanja problem s oštećenom kičmom. Ona je kazala da da. I upitam ju da li se taj problem može riješiti s operacijom u Zagrebu na Veterinarskom fakultetu. Ona to potvrdi ali da se to mora učiniti odmah i doda da su šanse dosta male.

I U TOM TRENUTKU JA PREPOZNAM VOLJU SVOJEG GOSPODINA! NEKA MU JE VJEČNA SLAVA I HVALA! PA MI JOŠ UVIJEK NISMO SVE UČINILI ŠTO SMO MOGLI! NISAMO OTIŠLI DO ZAGREBA. A MOŽEMO. JER MNOGI LJUDI TO IZ MATERIJALNIH RAZLOGA NISU U STANJU, ALI MI JESMO. MI IMAMO NEŠTO UŠTEDEVINE DA MOŽEMO OTIĆI JOŠ NA PREGLED U ZAGREB A OSTALO PREPUSTITI GOSPODINOVOJ VOLJI.

I kažem ja veterinarki da dobro, da ćemo sada ja i supruga otići nekud na kavu da o svemu još jedanput porazgovaramo, razmislimo i donesemo odluku. Ili uspavati ili ići u Zagreb. Supruga me pogledala pa se i ona složila s tim. Veterinarka je još samo dodala da ako se odlučimo za Zagreb da to moramo onda odmah sada ujutro jer joj je stanje sve gore a ujutro su i tamo svi profesori pa će odmah vidjeti što joj je i mogu ju odmah operirati.

Supruga i ja smo otišli na kavu. I ja sam joj rekao da ja jednostavno mislim da mi još nismo sve učinili što smo mogli, da nemamo baš novaca da bi odluka bila jednostavna. Ali da ga imamo i što sada. Taj novac je za studiranje djece ali da će nam Gospodin uvijek dati, I VJEČNA MU HVALA, uvijek nam je i dao dosta novaca za život. A u ovom slučaju mi onda moramo otići u Zagreb, UČINITI SVOJE, A GOSPODINU PREPUSTITI DA DALJE ČINI PO SVOJOJ VOLJI.

SVE SAM NEKAKO POČEO OSJEĆATI U SEBI DA CIJELI SLUČAJ S BOLEŠĆU MALE KUJICE NERE ZAPRAVO PREDSTAVLJA KUŠNJU ZA VIŠE NAS LJUDI KOJI ĆEMO SE U SVEMU TOME NAĆI.

Supruga se složila i kao da je ponovno živnula. Jer ona je strašna "fajterica", ona je očuvala našu obitelj na okupu i neka joj nitko ne stoji na putu kada ona odluči obraniti i zaštititi one koji su njoj dragi.

Veterinarka nas je uputila kuda moramo ići i mi smo odmah krenuli za Zagreb.

Po dolasku u Institut morali smo se upisati na listu za čekanje jer je tamo već bilo više kućnih ljubimaca, koji su sa svojim vlasnicima čekali na red za liječenje. Supruga je s kujicom sjela u čekaonicu a ja sam otišao kupiti neki sok i sendvič. I nakon desetak minuta nazove me supruga s mobitelom te mi kaže da je kujici postalo jako loše, da se sva trese. A ja joj kažem neka ide zamoliti odmah da ju prime preko reda i da netko od veterinara tamo vidi što se može napraviti, da ja dolazim za nekoliko minuta.

Kada sam došao u čekaonicu, nje s kujicom tamo više nije bilo. Bila je u ambulanti. I ja ostanem čekati. Kada je supruga izašla, nosila je kujicu te je kazala da moramo ići na slikanje kičme pomoću kontrasta, da se vidi stanje oštećenja a onda valjda operacija. Da ju je preko reda primio baš voditelj kirurškog odjela toga Instituta i da će ju on operirati. Dobro, mislio sam si. Neke sve ide svojim tokom. Kada su ju poslikali i kada smo se vratili natrag, suprugu i mene primio je na razgovor taj voditelj, drag čovjek, i rekao da njemu tu još uvijek nešto "ne štima". Još mu to nije za operaciju. I posebno je dodao da je operacija vrlo rizična, da može loše završiti i da će on tek dok ju otvori točno vidjeti o čemu se radi. Jer da mu ovako, dok gleda sliku, nije točno vidljivo o kakvom oštećenju se radi. I da može biti da se radi o nekoj upali koja pritišći leđnu moždinu preko jednog kralješka. Kazao je da bi on ipak nju ostavio kod njih preko noći na promatranju, da bi ona sada primila terapiju za smanjivanje oteklina, pa ako joj do jutra ne bi bilo dobro da bi ju onda ujutro operirali. Ako bi joj bilo bolje, onda postoje neke šanse da se možda ona izliječi i bez operacije. I dobro, supruga i ja smo se s tim složili.

KADA SMO SE VOZILI DOMA JA SAM SE JAKO DOBRO OSJEĆAO. JER SAM OSJEĆAO DA SAM UČINIO SVE ŠTO SAM MOGAO. A DALJE SAM CIJELI SLUČAJ PREDAO GOSPODINU U NJEGOVE RUKA DA ON ČINI ŠTO JE NJEMU VOLJE I ŠTO JE NJEGOV PLAN. I rekao sam to supruzi da sam sada jako miran i zadovoljan jer je sada NAŠA NERA U "BOŽJIM RUKAMA".

I, nekako je i supruga živnula. Njoj je i tako trebalo samo malo nečega da se za to uhvati u životu, da može naprijed, a sada kada nam je onaj dragi veterinar, voditelj tog odjela na Institutu, rekao da još ima šansi da bude sve u redu, njoj je to bilo i više nego dovoljno za dobro raspoloženje. A možda i moja odlučnost i vjera i mir koji sam joj prenio.

Drugo jutro nazvao je profesor Pirkić, tada mi je supruga kazala i njegovo ime, taj dragi čovjek, i rekao joj da je kujici puno bolje i da možemo doći popodne po nju. I supruga i ja smo bili stvarno radosni.

Mi smo očekivali da je kujica sada stvarno puno bolje. No, kada ju je supruga preuzela, ona je bila puno bolje od onog stanja u kojem ju je primio na liječenje profesor Pirkić, kada se sva tresla, izbuljila oči, ležala bespomoćno na leđima i dr., no, nije bila ništa vrlo bolje od onog stanja u kojem smo ju mi dovezli u Zagreb. Ali, stručnim osobama, koje se s tim svakodnevno bave treba vjerovati, NJIMA JE GOSPODIN DAO DAROVE DA LIJEČE ŽIVOTINJE KAKO BI ONE MOGLE SLUŽITI LJUDIMA.

Tako smo i mi, svi radosni krenuli kući. Jer ipak, kujica je bila tu i nije ju trebalo uspavati. Profesor nas je naručio na kontrolu za dva dana, da vidimo kakvo će joj biti stanje.

Ali ta dva dana kujici se nije ništa popravilo stanje, čak joj je bilo i nešto gore. Ništa nije jela, što je i malo pojela je povratila, nije mogla hodati, ništa. Samo nas je tužno gledala i vrlo često smo imali osjećaj, zbog njezinih, pokreta da ju nešto boli. I zaključili smo da ćemo ju u petak odvesti u Zagreb pa neka ju profesor još jedanput pregleda i odluči za operaciju.

A JA SAM CIJELO VRIJEME TRAŽIO NEKE ODGOVORE. TRAŽI SAM U SVEMU TOME BOŽJE ZNAKOVE, DA IH PREPOZNAM I PROTUMAČIM. DA PREPOZNAM BOŽJU VOLJU U CIJELOM OVOM SLUČAJU. TAKO SAM OSJEĆAO DA GOSPODIN IMA TOČAN PLAN ZA SVE NAS U OVOM SLUČAJU, ZA SVAKOGA OD NAS NEŠTO DA U NJEMU RASTEMO, SAMO TO TREBA PREPOZNATI. I VJEROJATNO JE TO LAKO KADA ŽIVIŠ SAMO U GOSPODINU JER ONDA SE LAKŠE SJETIŠ NJEGOVIH ZAPOVIJEDI I NJEGOVOG ŽIVOTA. ALI OVAKO, DOK SI U KOJEKAKVIM STRESOVIMA SVAKODNEVNOG ŽIVOTA, ČESTO TI NEŠTO "POBJEGNE", ČESTO NE MOŽEŠ TOČNO DOKUČITI BOŽJU VOLJU ZA SVE NAS.

MUČILO ME TO ŠTO JE TOČNO GOSPODIN, KADA JE BIO NA ZEMLJI, PRENIO SVIMA NAMA O ODNOSU SA ŽIVOTINJAMA? ŠTO O TOME KAŽE BIBLIJA, BOŽJA RIJEČ? I IŠAO SAM PONOVO ČITATI STARI ZAVJET, KNJIGU POSTANKA. I PROČITAM TAMO DA JE BOG PRVO STVORIO SVA STVORENJA KOJA ŽIVE U VODI A ONDA DRUGI DAN I SVA STVORENJA KOJA ŽIVE NA KOPNU. I ONDA REČE BOG: "**NA ČINIMO ČOVJEKA NA SVOJU SLIKU, SEBI SLIČNA, DA BUDE GOSPODAR RIBAMA MORSKIM, PTICAMA NEBESKIM I STOCI - SVOJ ZEMLJI - I SVIM GMIZAVCIMA ŠTO PUZE PO ZEMLJI..."** NA SVOJU SLIKU STVORI BOG ČOVJEKA, NA SLIKU BOŽJU ON GA STVORI, MUŠKO I ŽENSKO STVORI IH. I BLAGOSLOVI IH BOG I REČE: "**PLODITE SE, I MNOŽITE, I NAPUNITE ZEMLJU, I SEBI JE PODLOŽITE! VLADAJTE RIBAMA U MORU I PTICAMA U ZRAKU I SVIM ŽIVIM STVOROVIMA ŠTO PUZE PO ZEMLJI!"**

I NAKON ŠTO SAM PONOVO PROČITAO SVE OVO, NEKAKO SAM U SEBI UČVRSTIO RAZMIŠLJANJE KOJE ME MUČILO. MI LJUDI SMO GOSPODARI SVIM

ŽIVOTINJAMA. I MOŽEMO IH UBITI I SVE DRUGO A DA TO NIJE UVREDA BOGU. NO, AKO NE KORISTIM I NE JEDEM ONU ŽIVOTINJU KOJU UBIJEM, DA LI JE PO BOŽJEM UBITI JU? SADA SAM IMAO I JASAN ODGOVOR NA TO. ČOVJEKA JE BOG POSTAVIO DA BUDE GOSPODAR SVIM ŽIVOTINJAMA, NJIH JE GOSPODIN BOG STVORIO DA MU SLUŽE I DA ČINI SVE PO SVOJOJ VOLJI S NJIMA. TU GA BOG NIJE NIKAKVIM SVOJIM ZAPOVIJEDIMA OGRANIČAVAO. **NO, NEŠTO JE BILO STRAŠNO BITNO, NAJBITNIJE. ŽIVOTINJE NISU**

SVETA

BOŽJA STVORENJA. ONA JESU STVORENJA KOJE JE BOG STVORIO DA SLUŽE ČOVJEKU ALI U NJIH BOG NIJE UDAHNUO, U TRENUTKU KADA SU POSTALA ŽIVA, SVOJEG DUHA. TO JE UČINIO SAMO ČOVJEKU. ZATO JE ČOVJEK JEDINI OD SVIH STVORENJA,

SVETO STVORENJE

, JER JE OD BOGA KOJI JE JEDINI SVET I JER GA JE BOG NAČINIO NA SVOJU SLIKU I UDAHNUO MU SVOJEG DUHA.

I ČOVJEK NE MOŽE RASPOLAGATI LJUDIMA KAO NI SAMIM SOBOM. ON JE BOŽJE BIĆE I SAMO BOG MOŽE RASPOLAGATI SVOJIM STVORENJEM. ČOVJEK NE SMIJE UBIJATI NI DRUGE LJUDE A NI SEBE JER S TIM ŽIVOTIMA RASPOLAŽE SAMO BOG. JEDINO PO BOŽJEM DOPUŠTENJU TO ČOVJEK MOŽE UČINITI, KAO U SLUČAJU SAMOBRANE ILI OBRANE DRUGIH I U DRUGIM SLIČNIM SLUČAJEVIMA.

ALI, ČOVJEK U POTPUNOSTI MOŽE ČINITI S ŽIVOTINJAMA ŠTO ŽELI. TO MU JE BOG DOPUSTIO. NO, I TU IMA NEKIH OGRANIČENJA KOJA SU POVEZANA SA DRUGIM ČOVJEKOVIM OGRANIČENJIMA. NE SMIJE U TOM SVOJEM PONAŠANJU SA ŽIVOTINJAMA BITI OHOL, LICEMJERAN, SRDIT, NEUMJEREN, ITD. SVE ŠTO PREDSTAVLJA OPĆENITO GRIJEH PREMA GOSPODINU BOGU.

I TAKO JA ZAKLJUČIM, NADAO SAM SE DA JE TO I GOSPODINOVA VOLJA, DA ĆEMO U PETAK IĆI S KUJICOM PONOVO U ZAGREB I AKO PROFESOR ZAKLJUČI DA SE OPERACIJOM NEĆE NIŠTA POSTIĆI, DA ĆEMO JU USPAVATI, JER SMO I SUPRUGA I JA I PROFESOR SA SVOJIM DAROVIMA KOJE MU JE BOG DAO DA LIJEČI ŽIVOTINJE, UČINILI SVE ŠTO SMO MOGLI DA JU OSTAVIMO NA NORMALNOM ŽIVOTU. A AKO ĆE PROFESOR PREDLOŽITI OPERACIJU, NEKA BUDE OPERACIJA.

A SVE TO SAM I NEKOLIKO PUTA "PUSTIO KROZ MISLI" I NA MISAM NA KOJIMA SAM BIO TIH DANA.

I tako sam ja potpuno miran krenuo sa suprugom u Zagreb. Kujica je bila loše. Niti je jela, niti je hodala, niti je vršila nuždu, ništa. Samo je ležala i nekako odsutno gledala.

Kada nas je profesor primio stavio je kujicu na pod da vidi kako će se ponašati. Ona je tako ostala kako ju je on stavio. Čak je probala i napraviti neki korak. Pa joj je on provjeravao i neke druge pokrete. I kažem nam taj dragi čovjek, A IMA U NJEMU NEŠTO DUHOVNO, da se on jednostavno ne može odlučiti da kujica ide na operaciju. Da nije to to i da njemu tu još uvijek nešto ne "štima". I rekao je da bi volio čuti i mišljenje svoje kolegice veterinarke, koja radi na drugom odjelu, za druge vrste bolesti životinja, jer kujica pokazuje neke simptome koji nemaju veze s oduzetošću radi oštećenja kičme. I pozove on nju. I došla je jedna mlada žena. I ta žena i profesor, oboje su zračila nekom posebnom ljubavlju za te životinje, sada za tu našu kujicu. I kažem ja poslije svojoj ženi da vjerojatno veterinarski fakultet ne ide nitko studirat tko ne voli životinje. Dok još za doktora i možeš ići a da ne voliš ljude, ali za veterinara teško a da ne voliš životinje.

I tako je naša mala kujica od 4 kilograma sjedila-ležala u veterinarskoj ordinaciji pred svima nama, a bilo je tu i još dvoje tehničara ili mladih veterinara na stjecanju prakse. I ta draga

veterinarka se složila sa profesorom da postojeća dijagnoza oštećenja kičme nekako "ne stoji". Nisu to ti simptomi. Pa su zaključili, dok su ju svu "isprebicali" a on ih je sve izlizala, da bi još trebalo pogledati da li nije neko oštećenje na mozgu. U međuvremenu, naša kujica je napravila i nekoliko lelujavih koraka po ordinaciji. I popišala se na strunjaču što je meni i supruzi izazvalo osjećaj neugode. No, kod tih ljudi to je izazvalo smijeh i radost jer to stvorenje pred njima ima normalne probavne funkcije.

I tako smo mi kujicu uzeli sobom doma da dođemo za 5 dana na neko punktiranje glave. A ako joj bude loše, da dođemo odmah s njom. I dobro, krenuli smo mi s njom doma.

A ona je već u autu počela pokazivati neke aktivnosti. Nekako je živnula. I kada smo došli doma, počela je sam od sebe hodati po kući. Jest da je to bilo kraće i s padovima. Ali, to nije činila već nekoliko dana. Čak je i pojela nešto. Drugi dan još bolje. I treći. Četvrti dan kujica je već izgledala kao da nikad nije bolesna. Čak smo razmišljali da li da uopće idemo peti dan s njom u Zagreb. ČUDO BOŽJE. IZ ČISTA MIRA BOLEST, IZ ČISTA MIRA OZDRAVLJENJE.

No, ipak sam ja otišao peti dan u Zagreb. A profesor, kada je vidio kujicu u tako dobrom stanju, samo se radosno, onako od srca, nasmijao i rekao da je njemu najdraže kada se tako neko stvorenje "digne iz mrtvih", kada više za njega nema nade. I da je to samo primjer kako nikako ne treba odustajati.

DA, TAKO JE DRAGI MOJ PROFESORE, NEKA VAM GOSPODIN BOG BUDE NA POMOĆI DA I DALJE USPJEŠNO KORISTITE DAROVE KOJE VAM JE DAO!

I tu završava istinita priča o kujici Neri, njezinoj bolesti i ozdravljenju i BOŽJOJ SLAVI I LJUBAVI.

SVIMA IZ OVOG DOGAĐAJA GOSPODIN JE DAO ODREĐENU KUŠNJU NA KOJU SMO MORALI ODGOVORITI PREMA SVOJIM DAROVIMA JAČAJUĆI TIME SVOJ DUH I VRŠEĆI BOŽJU VOLJU. A KADA VRŠIMO BOŽJU VOLJU, TADA SMO BOGU DRAGI I MILI I ON ĆE NAM PRUŽITI SVU ONU POMOĆ KOJA ĆE NAM BITI POTREBNA

SUPRUGA I JA UČINILI SMO SVOJE KADA SMO JU VODILI VETERINARU I ODLUČILI KUJICU NE USPAVATI I OTIĆI S NJOM U ZAGREB.

VETERINARKA KOJA JU JE PREGLEDALA UČINILA JE SVOJE KADA NAM JE REKLA DA MOŽEMO JOŠ U ZAGREBU VIDJETI U VEZI NJEZINOG LIJEČENJA, JER SUPRUGA I JA TO NISMO ZNALI.

DRAGI PROFESOR PIRKIĆ NIJE ŽURIO S OPERACIJOM I VJEROVAO JE DA SE KUJICA MOŽDA MOŽE OPORAVITI I BEZ OPERACIJE. I ON JE IMAO SVOJIH DILEMA. NIJE OLAKO RASPOLAGAO S DAROVIMA KOJE MU JE GOSPODIN BOG DAO, NEGO IH JE PAŽLJIVO ISKORISTIO.

I ONA DRAGA VETERINARKA NA KOJOJ SE VIDJELA VELIKA LJUBAV PREMA TIM ŽIVOTINJAMA KOJE LIJEČI.

A POSEBNO JE TAJ CIJELI SLUČAJ DAO SUPRUZI I MENI DA SE DODATNO ZBLIŽIMO I ZAJEDNIČKI RAZRIJEŠIMO PROBLEM KOJI NAS JE POGODIO, I EMOTIVNO I MATERIJALNO.

**ZATO TI DRAGI MOJ GOSPODINE BESKRAJNO HVALA I SLAVA TI VJEČNA.
HVALA TI NA TVOJOJ POMOĆI. TI UPRAVLJAŠ SVIME. DAJ DA UVIJEK
PREPOZNAM TVOJU SVETU VOLJU I DAJ MI SNAGE, MUDROSTI I
PROVIDNOSTI DA JU UVIJEK IZVRŠIM!**

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE.

